

за него, а моѣтъ не ще дамъ за тебе. Това рече и ся вмъкнѣ въ горѣтъ, дѣто и Стрѣбинскый го послѣдува, а азъ останѣхъ самичкѣ съ царя.

Любинскый, рече ми той тогазь, ты ли си сѣщый-тъ? Не можъ вече да ся сумнѣвамъ, познахъ гласѣтъ.

Азъ му не отвърнѣхъ ни рѣчь на това; но той пакъ повтори съ кротость: Ты ли си? Кому бы ми нѣкло прѣзь умѣтъ слѣдъ десеть години!

— Тогазь ный бѣхмы близу до обитель-тъ Велянѣ, една левга далечъ отъ Варшавѣ.

Любинскый, продължаваше царь-тъ, остави мя да влѣзѣ тука въ тѣзи обитель, а ты бѣгай за да ся избавишь.

Ты трѣба да дойдешъ съ мене, бѣше всичкый-тъ ми отговоръ.

Напраздно си ся прѣличилъ и искашь да измѣнишь и гласѣтъ си, познахъ тя и увѣренъ съмъ чѣ ты си Любинскый. О, кой бы помислилъ това! Десеть години сѣ вече! Прѣди десеть години, ты бы жьртвувалъ и животѣтъ си за да опазишь животѣтъ на прѣтеля си, а сега Това рече и млѣкнѣ.

Като повѣрвѣхмы нѣколко врѣме въ млѣчаніе и двама, той пакъ подкачи: "Уморенъ съмъ, каза, ако искашь да мя заведешъ живѣ, склони да си починѣ малко." На това азъ ся спрѣхъ, помогнѣхъ му да слѣзе отъ коня; и той като сѣднѣ на трѣвѣтъ, зе мя при себе си, стиснѣ едиѣтъ ми рѣкѣ между